

taler om 10-15 år, men om 15 år, og at han ikke taler om en egentlig politisk og militær union, men om noget i retning af en politisk union.

De to sidste punktummer i dette afsnit er fejlektater af Willy Brandts udtalelser, der lyder som følger:

Willy Brandt:

„Hittil vet jeg ikke om noen internasjonal organisasjon hvor de små land har en så relativt stor innflydelse som i EF. Jeg kan se på EF slik som det er nå med seks medlemsland. I ministerrådet har hvert land sin representant. Naturligvis vil det i utviklingens løp komme dithen — det håper iallfall jeg — at ikke alt må vedtas med enstemmighet, for det er litt upraktisk. Men vi lever med den uskrevne lov at hvis et land anser en interesse for å være vital, da vil man ta hensyn til dette.“

Willy Brandt fremhæver altså netop, at EF lever med Luxembourg-forligets hensyntagen til et lands vitale interesser. Derimod anfører han, at den nuværende praksis, hvor de mindre vigtige beslutninger vedtages med enstemmighed, forekommer ham upraktisk, og at han håber, man i tidens løb kan komme væk fra denne praksis.

Spørgsmål 55:

Vil ministeren tilstille hele udvalget notatet om EF-landenes politiske partiers holdning til EF-samarbejdet?

Svar:

Der vedlægges markedssekretariatets notat af 11. juli 1972: „EF-landenes politiske partiers holdning til EF-samarbejdet“.

Notat

EF-landenes politiske partiers holdning til EF-samarbejdet.

1. Forbundsrepublikken Tyskland.

På baggrund af den 2. verdenskrig er den tyske udsoningspolitik, især over for Frankrig, og udbygningen af De europæiske Fællesskaber og udvidelsen heraf væsentlige, almindeligt accepterede mål.

Det er et karakteristisk træk i tysk politisk liv, at De europæiske Fællesskabers berettigelse ikke drages i tvivl. Dette ude-

lukker ikke, at der udøves kritik med henblik på ændringer af forhold eller indføjelser af nye aspekter i samarbejdet, men inden for EF's rammer. Landmændenes organisationer fremsætter af og til det synspunkt, at deres interesser ikke tilgodeses i fornødent omfang af EF, andre ønsker forbrugerinteresser sat mere i centrum o.s.v.

Samtlige partier går ind for en udbygning af EF og ønsker Fællesskabernes medlemskreds udvidet.

De to *regeringspartier*, SPD/FDP (henholdsvis 222 + 1 løsgænger og 26 medlemmer) går i hovedsagen ind for en pragmatisk fremgangsmåde, hvor man skridt for skridt udvider samarbejdet i EF dér, hvor mulighed herfor viser sig.

Inden for SPD udøver „ungsocialisterne“ stærk kritik mod politikken inden for EF, som beskyldes for kapitalisme og bureaukrati. Ungsocialisterne fordrer bl. a. koordinering af arbejdstagerinteresser. Ungsocialisternes synspunkter, der af SPD's ledelse afvises eller betragtes som overdrevne, har ikke fundet udtryk i forbundsdagen.

Oppositionspartierne CDU/CSU (245 medlemmer + 2 FDP-afhoppere) går ligeledes ind for EF's udbygning og udvidelse. De to søsterpartiers holdning kan måske karakteriseres derved, at de i højere grad end SPD og FDP ønsker udarbejdet faste planer for den videre udvikling inden for EF i et forsøg på at fremskynde denne. Det gælder f. eks. med hensyn til det politiske samarbejde.

Af partier, der ved sidste valg ikke havde tilstrækkelig vælgerstøtte til at opnå repræsentation i forbundsdagen, kan nævnes:

DKP (Deutsche kommunistische Partei) og

NPD (Nationaldemokratische Partei Deutschlands), højreekstremistisk parti.

Derudover findes flere små partidannelser, hvoraf nogle er kritisk indstillet over for EF, måske endda modstandere deraf. Ingen af disse tilløb til partier har nogen chance for repræsentation i forbundsdagen.

DKP menes at have ca. 30.000 medlemmer, hvortil kommer ca. 10.000 medlemmer af Socialistische deutsche Arbeiterjugend; der betragtes som den kommunistiske ungdomsorganisation.

DKP har siden sin oprettelse i 1968,